

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. január 27.
(vasárnap)**

Horváth Géza

IGAZI GYÓGYULÁS

Énekek: 180; 464; 275,1; 451; 196

Lekció: János 4,46-54

Alapige: János 4,50

Imádkozzunk!

Azt énekeltük az előbb, Urunk, hogy a töredelmes szívet te szereted és az engedelmes lelket nem veted meg. Megvalljuk neked őszintén, hogy mégis a mi szívünk sokszor nem töredelmes és sokszor nem vagyunk engedelmesek neked. Köszönjük, hogy ennek ellenére ide jöhettünk a te színed elé, hogy testvéri, gyülekezeti közösségben borulhatunk le előtted. Ezért olyan fontos a számunkra a kegyelem, az irgalom, amely tőled jön – sőt, az ige szerint –, aki te magad vagy.

Köszönjük neked, hogy így is ismerhetünk téged, mint aki nem bűneink szerint cselekszel velünk, hanem irgalmasságod szerint, ígéreted szerint, a szövetség szerint, amelyet kötöttél, amelyet megerősítettél, amelyet Jézusban kiterjesztettél, és amelyet te soha fel nem rúgtál és soha meg nem tagadtál. Köszönjük, hogyha ilyen szövetséges néped lehetünk, Urunk, hogy ebben a szövetségben te valóban mindent elkészítettél, biztosítottál és rendelkezésünkre bocsátottál.

Legfőképpen azt köszönjük, hogy ezen a mai alkalmon is arra emlékezhetünk, hogy ebben a szövetségben te Jézus Krisztus vére által el akarod törölni a mi álnokságainkat és bűneinket. Nekünk üdvösséget, örök életet biztosítasz és készítesz. Köszönjük, hogy a hitet is te munkálsz bennünk, amellyel mindezt megragadhatjuk, amellyel mindezt megfoghatjuk és magunkévá tehetjük. Ezért szeretnénk azt mondani ma is, hogy mindenért tied a hála, a köszönet, a dicsőség és a magasztalás.

Köszönjük, hogy ismét együtt lehetünk a gyülekezeti közösségben. Olyan testvérek is, akik már talán régóta nem lehettek közöttünk gyengeségük vagy akadályoztatásuk miatt.

Köszönjük, Urunk, hogy újból és újból indítasz neved imáadására és magasztalására. Az ének szavával is szeretnénk kérni, hogy „Ó, Úr Isten, légy közöttünk,

kik imádásodra jöttünk” és engeddd, hogy a „szívünk egyedül rád hallgasson, hogy igédnek áldott szava” eljusson hozzánk, hogy mi boldogan mondhassuk: megértettük, Uram, a te akaratodat.

Jézus Krisztus nevében kérjük ezt tőled, mennyei Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Testvéreim, Isten igéjét az előbb felolvasott igeszakasz egyetlen verséből szeretném olvasni, a János írása szerinti evangélium 4. fejezetének az 50. verséből: „*Monda néki Jézus: Menj el, a te fiad él. És hitt az ember a szónak, amit Jézus mondott néki, és elment.*”

Kedves testvérek, ennek a mai bibliai szakasznak, amelyet a kalauzunk szerint ma olvasunk, tulajdonképpen az a nagy kérdése, hogy ki az, aki itt valójában meggyógyul. Mert hogyha valaki csak felületesen szemléli az Isten igéjét, akkor azt látja, hogy ez a fiú, aki halálán volt, a királyi főembernek vagy tisztviselőnek a fia gyógyul meg, mert halálán van. Az apa odamegy Jézushoz, Ő pedig azt mondja neki, hogy: – Menj haza, a te fiad él. És elment az ember és hitt a szónak. Ebből a történetből azonban mégis csak azt szeretném kiemelni mindannyiunk számára, hogy a tulajdonképpeni csoda nem az, hogy ez a fiú meggyógyult, hanem hogy ez az ember hitt az Isten igéjének. Aztán a történet végén van egy még nagyobb csoda, mert azt olvassuk, hogy: „És hitt ő, és az ő egész háza népe.” Tehát olyan hite volt ennek az embernek, ennek a királyi tisztviselőnek, hogy kisugárzott a házába is, és azt mondja a Szentírás, hogy az egész háza népe hitt az Úr Jézus Krisztusban. Az csak ráadás, hogy Jézus azt a csodát is véghezviszi, hogy meggyógyul ez a fiú és életben marad, kap még éveket vagy esetleg évtizedeket.

A királyi főember azonban nem éveket kapott, mert tudjuk, hogy a hitünk azt jelenti, hogy mivel hitt az ember a szónak, ezért örök életet kapott, üdvösséget kapott, mert a Jézus Krisztusban való hit által mi ezt kaphatjuk meg. És ezért mondja azt az egyik énekünk, hogy „a hit drága kincse örök és fő javunk”, mert sok mindent elveszíthetünk ezen a földön. Az egészségünket, a javainkat, a fiatalágunkat, elveszíthetünk valakit vagy valamit, aki vagy ami számunkra fontos. Az ének írója azt mondja, hogy „csak azt el ne veszítsem, mi benned, ó, Úr Isten remélni megtanít”, és ennek az egyik sora az, hogy ez az a hit, amely nekünk örök kincsünk és fő javunk. Azért, mert a Jézus Krisztusban való hit által van üdvösségünk és örök életünk, amelyet az Atya a mi számunkra készített.

Nézzük meg, hogy hogyan jut el idáig ez az ember, testvérek, hogy a Biblia megállapíthassa róla és leírhatta ezt, hogy „hitt ő, és az ő egész háza népe”. Hogyan alakult ennek az embernek a hite? Az első, amit olvasunk a Bibliában az, hogy egy nyomorúság viszi oda Jézushoz. Hiszen a fiának a betegsége az, ami odaviszi őt az Úrhoz! Hallja, mert hallották a galileabeliek, amit Jeruzsálemben cselekedett, és ekkor már terjed Jézus Krisztusnak a híre. Valószínűleg ő akkor már minden emberi reménységet feladott, és valahogy úgy gondolkozott, hogy azért még tesz egy próbát, mert Jézus hátha segít az ő fián is. Nagy dolog ez, testvérek, ha valakit a nyomorúság visz oda Jézushoz. Amikor a vásárosnaményi

kórházban mi, környékbeli lelkipásztorok feltváltva tartottunk istentiszteletet egy héten egyszer – már '90 után lehetett – és ez úgy történt, hogy a péntek délutánt kaptuk meg. Ilyenkor már csak az maradt a kórházban, akit nem tudtak hazaengedni, pl. olyan súlyos beteg volt. Akit csak lehetett, azt péntek délelőtt vagy maximum péntek délben hazaengedték, hogy hétvégére minél kevesebb munka és minél kevesebb gond legyen. Akik ott maradtak, azok közül majdnem mindenki ágyhoz volt kötve, és a nővérek segítettek a hívogatásban, hogy itt az egyik pihe-nőben, a kórtermek között az egyik társalgóban református istentisztelet lesz. Bizony azt láttuk, és azzal szembesültünk, testvérek, hogy a nyomorúság se hajt oda mindenkit az Úr Jézus Krisztushoz. Mert inkább olvasták a különféle lapokat meg újságokat, de tulajdonképpen nagyon kevesen jöttek ezekre az alkalmakra. Úgy emlékszem, hogy két-három-négy fő maximum. Mert a nyomorúságban megke-ményedhet az ember, vagy a próbák alatt még jobban eltávolodhat az Úrtól. A nyomorúság és a próbák alatt lehet, hogy a szíve Istent vádoló szív lesz, hogy: miért engedte meg ezt Isten, miért pont velem történik mindez? Nem olyan biztos az, hogy valakit a nyomorúság, a tragédiák, a gyász vagy valamilyen családi baj oda fog vinni az Úr Jézushoz, hogy ott keresse a megoldást, ott keressen vigasz-talást, ott keressen reménységet, ott keresse a jövőt.

De ez a királyi ember elindul, testvérek, és minden biztonnal a nyomorúság viszi őt oda. Úgy gondolom, jobb lenne, ha bennünket Jézushoz inkább a hála vin-ne oda. A nyomorúságban jobban oda talál még mindig az ember, mint a jóban. Mint a „gazdag vagyok, meggazdagodtam” Jelenések könyvének ígéje szerint, ahol egy gyülekezet gondolkodott úgy, hogy nincs semmire szükségem, mindent elő tudok teremteni magamnak, mindent elérek, amit akarok, van nekem ehhez te-hetségem, eszem, erőm, javaim, nem kell nekem túl sok segítség. Egyik professzo-rom így mondta a teológián: a nyomorúság az Isten pásztorkutyája. A pásztorku-tya az elcsatangolt bárány után megy, aztán egy kicsit megharapdálja a lábát, de mindenképpen az ugatásával azért félelmet kelt a jószágban, és visszatereli a nyájhoz. Adja az Úr, hogy mi a nyomorúságainkat így éljük át, hogyha valakinek nyomorúsága van vagy valakinek az életében valami hasonló jön, mint betegség vagy veszteség, akkor azt kívánom, hogy még inkább terelje oda az Úr Jézushoz! Arra is biztatom a testvéreket vagy biztatom saját magamat, hogy a hála még in-kább vezessen oda hozzá és még inkább engedje meg az Úr, hogy őelőtte tudjunk leborulni. Ez a hit csírája, hogy odamegy Jézushoz, mert legalább jó helyre megy, legalább jó helyen keres, és kap is az Úr Jézustól. Még nem élő hit ez, de min-denféleképpen az Isten munkája az életében, hogy ő Jézushoz fog menni.

Mi ebben az igében, ami nagyon fontos, testvérek? Azt láttam meg másod-szor, hogy ebben az igében az is nagyon fontos és tanulságos a mi számunkra, hogy ez a férfi, ez a királyi tisztviselő úgy megy oda Jézushoz, hogy a fia beteg. Mint ahogy mások azért mentek, hogy „az én lányom beteg”, vagy a százados, akinek a szolgája beteg. Ezekben a történetekben az volt az üzenet számomra és az volt a fontos, amit a testvéreknek is szeretnék elmondani, hogy bizony mi sokszor így keressük Jézust, hogy valakinél baj van. De jobb lenne, hogyha az Úr Jézushoz mi úgy tudnánk menni, hogy: – Uram, nálam mi a baj? Ez a férfi azért megy Jé-zushoz, hogy a fia beteg, és nem azzal, hogy vele van-e valami baj, hogy ő hogy

van. Hadd bővítsen ki ezt a kört, mert tudjátok, hogy sokszor szeretünk foglalkozni azzal, hogy mi van másokkal. Nekünk, lelkészeknek is például, mikor ilyen megjegyzést kapunk, hogy „Ezek a mai fiatalok!” Néha azt mondom annak, aki ezt mondja, hogy: – És a testvérem milyen? Mert lehet mondani, hogy milyenek a mai fiatalok, de milyenek a mai öregek? Milyen vagyok én? Amikor azzal foglalkozunk, hogy milyen ez a világ, hogy milyen istentelen, hogy milyen pogány, hogy milyen elvetemült, hogy ma is igaz, hogy „ó elfajult nemzedék”, akkor állítson meg bennünket ez az ige, hogy: de mi van velem, de milyen vagyok én? Ugye tudjátok, hogy a Szentírásban azok a gyönyörű igék, amikor valaki odaáll maga az Úr elé, hogy: – Uram, vizsgálj meg engem! Nem az, hogy: – Uram, vizsgálj meg a fiamat! Uram, vizsgálj meg a lányomat! Segíts rajta, hogy hitre jusson, hogy éljen! Ugyanakkor kevésbé szoktuk azt mondani, hogy: – Uram, vizsgálj meg engem és nézd meg, ha van nálam a hamisságnak valami útja! Úgy szeretnénk elrendezni a körülöttünk levőket, de a mai ige azt mondja, hogy menj oda Jézushoz a magad ügyével, a magad problémájával, a magad bűnével, a magad betegségével, a te szíveddel! És miközben azt kérnénk, hogy Uram, jó lenne, ha megmosná ezt és ezt, ha megtisztítaná, ha változtatná rajta, úgy is oda lehet állni Jézus elé, hogy „mossál meg engem, moss meg, Uram, jól ismered te minden utam!” Miközben mások felé fordulunk felismerve az ő bűneiket vagy felismerve az ő nyomorúságukat, adja az Úr, hogy mi magunk álljunk oda az ő fényébe! Mi magunk álljunk oda Jézus elé és mondjuk azt, hogy gyógyítsd meg sok nyavalyám, mert nekem is van bőven! „Enyhíts szívem bánatán”, rajtam könyörülj! Legyen tehát az ige üzenete számunkra, testvérek, másodszer az, hogy azt kérjük Jézustól, amire nekünk nagy szükségünk van és azt, hogy hogyan tud rajtunk segíteni!

Aztán az is nagyon lényeges itt, testvérek, hogy ennek a királyi főembernek kellene valami Jézustól. A Biblia nem azt mondja nekünk, hogy nekünk Jézusból vagy Jézustól kérjünk valamit, hanem az lenne a jó, ha nekünk ő maga kellene. Mint ahogy a 300. dicséretben szoktuk énekelni, hogy „csak te kellesz, én Uram, benned mindent meglegelek”. Ez is nagy tanulság a számunkra, hogy valamikor bizony mi is így vagyunk, hogy jó lenne Jézustól valami. Ezt rendezze el, ezt intézze el, ezt oldja meg! Az lenne jó, ha azt tudnánk mondani, hogy: – Te kellesz, Uram! Amit az ige úgy mond, hogy Jézus nem ad magából valamit, hanem azt olvassuk, hogy „adta önmagát a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint”. Jézust, magát kérjük, ne csak azt, hogy valamit intézzen el!

Az egyik prédikációban említi Joó Sándor, hogy amikor Munkácsy már befütt festő lett, Párizsból hazatért, akkor a szülőföldjén egy rokon idős asszony azt mondja neki, hogy: – Te, Mihály, hallom, hogy híres festő lettél, a tornácomat igazán kifesthetnéd! Ha az asszony tudta volna, hogy ki ő, akkor azt mondta volna, hogy adj már nekem egy festményt a szobámba! Valahogy így van ez testvérek, amikor ez az ember odamegy az Úr Jézushoz: valamit akar ő, a hite arra irányul, hogy valamit Jézus elintéz, de azt nem tudja még, mert azt csak az élő hit tudja, hogy Jézus magát adja. Ne csak azért jöjj, hogy meggyógyítsd a fiamat, hanem hogy megint egy éneket idézek: „jöjj és lakozz bennem, hadd legyen már itt lenn templomoddá szívem, lelkem” – az életembe vonulj be, Úr Jézus Krisztus!

Mivel ez az ember ezt még nem tudja, ezért két dologban is téved. Az egyik, amiben téved, itt van az ígében. Azt mondja Jézusnak, hogy jöjjön, mielőtt a gyermeke meghal: „Uram, jöjj, mielőtt a gyermekem meghal.” Mi van ebben a mondatban? Az egyik, hogy ő ezt a gyógyítást Jézus testi jelenlétéhez köti. Feltétlenül fontos, hogy ott legyen testileg. De épp a János evangéliuma 14. fejezetében mondja el Jézus, hogy „én nem leszek mindig (testileg) veletek.” Azt mondja, hogy „elmegyek, hogy helyet készítsek nektek”, és előtte azt mondja, hogy: „Higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem!” Azért, mert én testileg nem leszek mindig veletek. Tehát, hogy nem az én testi jelenlétemen múlik, hogy gyógyul-e az a fiú vagy nem. Ne Jézus testi jelenlétéhez kösd, mert akkor nekünk nem lenne reménységünk! De van, mert Jézus azt mondta, hogy „ímé, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Amit úgy értettek a reformátorok is, hogy istenségére, lelkére, fenségére nézve soha nem távozik el tőlük. Jézus így akarja a tanítványokat készíteni erre. Ennek a főembernek még hamarabb megfejtí, mint a tanítványoknak, hogy nincs ez az ő testi jelenlétéhez kötve. Abban az időben többen úgy gondolkodtak, hogy ha megérinti, ha ott van Jézus, akkor meggyógyul: Jöjj, mielőtt meghal a fiam! Azért olyan fontos, mikor valaki azt mondja, hogy csak egy szót szólj, ne is gyere a hajlékomba, mert nem vagyok méltó, csak egy szót szólj! Mert az Isten igéjének, az Isten szavának ereje és hatalma van.

Aztán ez az ember még abban téved, amit így olvasunk itt, testvérek, hogy „mielőtt a gyermekem meghal”. Korlátozni akarja Jézus Krisztus hatalmát, mert ezzel azt mondja, hogy csak addig tudsz segíteni, míg meg nem hal. A beteg tudsz segíteni, meg tudod gyógyítani, de ha meghal, akkor mindennek vége, akkor már nincs reménység, mert feltámasztani már nem tudod. Egy ideig van reménység, utána már nincs. Erre is a János 11-ben tanítja majd Jézus az övéit, amikor azt olvassuk ott, hogy Lázár beteg. Aztán Jézus vár, és amikor meghal, akkor majdnem úgy vannak vele a tanítványok, hogy most már minék menjünk. A tanítványok is csodálkoznak, hogy Jézus még ott marad, nem siet és nem rohan azonnal. Azért, mert Jézus tanítani akarja, hogy az az igazi hit, amely nem korlátozza, és nem szab határt az ő hatalmának. A hitetlen ember azt mondja: itt már az Isten se segíthet! Tehát, van, ameddig segíthet, van, ahonnan már nem. Mert a hitelenség mindig határt és korlátot szab Jézus Krisztus erejének és hatalmának. Holott ő azt mondta, hogy neki adatott minden hatalom mennyen és földön. Ő azt mondja, hogy az igazi hit mindig az, amelyik azt tudja kimondani, hogy az Úrnál semmi nem lehetetlen. Semmi nem lehetetlen, nincs korlát.

A hithősök is így mondták, amikor azt olvassuk, hogy Ábrahám már idős volt – azért van egy korlát, azért van egy határ. A Biblia azt mondja: igen, ott már van egy olyan határ, amit Isten nem tud átlépni. Tudniillik ott a test, az öregedés, hogy ez már lehetetlen, egy ideig még van remény, aztán már nincs. Az igazi hit mindig az, amelyik azt tudja mondani, hogy az Istennél semmi sem lehetetlen. Lehet, hogy ingadozom, hogy az odavezető út hogyan lesz. Mária is megkérdi: „Hogyan lehetséges ez...?” Az odavezető utat nem tudom, de a végcélban biztos vagyok – mondja Kálvin, amikor ezt az ígét magyarázza – hogy „legyen nékem a te beszéded szerint”. Mert tulajdonképpen úgy lesz, ahogy megmondtad. Mivel ember vagyok, kételkedő, bizonytalankodó vagyok, de Uram, abban biztos lehetek, hogy

a te beszéded szerint lesz minden. És hitt az ember a szónak – ez itt nagyon fontos a számunkra is, testvérek, hogy ne korlátozzuk soha Istennek a hatalmát, erejét, mert ő ott és úgy munkálkodik, ahol és ahogyan ő akar!

Azt mondja nekünk tovább az ige, testvérek, hogy amikor a főember hitt a szónak, a végén meg azt olvassuk, hogy „hitt ő, és az ő egész háza népe”, akkor vajon mi tudunk-e felmutatni a hitünkben ilyen előrelépést? Vajon mi tudunk-e felmutatni ilyen erősödést a mi hitünkben, testvérek, talán hosszú évek igehallgatása után, hogy Jézus egyetlen mondatára azt mondjuk, hogy úgy van? És hitt a szónak ez az ember.

Figyeljétek meg, hogy valószínűleg nem is sietett haza. Mert ugyan azt mondja a Biblia, hogy „és elment”, de amikor Jézussal beszélt, ez a mi időszámításunk szerint körülbelül délután 1 óra. Tehát még ő simán haza tudott volna menni estig, hiszen nem volt olyan nagy távolság ez, hogy ne lehessen egy fél nap alatt megtenni. Csak amikor jönnek szembe a háza népéből, és azt mondják neki, hogy a te fiad él, akkor megtudakozta tőlük az órát, és azt mondják, hogy „tegnap hét óra-kor hagyta el őt a láz”. Tehát, valószínűleg azért még ott maradt Jézus mellett, mert fontosabb volt már neki, hogy ott maradjon, mint az, hogy hazamenjen és meggyőződjön. De egy biztos, hogy amikor megy haza, akkor szembejönnek vele, elébe jöttek az ő szolgálói és hírt hoztak neki: „a te fiad él”. És éppen azt mondják, hogy akkor történt mindez, amikor Jézus azt mondta, hogy: – Menj haza, mert a te fiad él.

Arra gondoltam, testvérek, hogy tulajdonképpen mi is így találkoztunk valamikor az evangéliummal, hogy jöttek Istennek szolgálói, jöttek Istennek küldöttei. Vagy később a Szentírásban azt olvassuk, hogy jönnek asszonyok, jönnek tanítványok és elmondtak egy nagy hírt. Milyen hírt mondtak? Ami nem a királyi tisztviselő számára volt csak fontos, ami nem a galileabeliek számára volt csak fontos, akik jelt vagy csodát kívántak, hanem ami az egész világ emberisége számára, minden ember számára fontos volt: ők azt hirdették, hogy Jézus él. Tehát ez, hogy „a te fiad él”, egyszer csak egy teljesen más értelmet kap, és amikor a szolgák húsvét után mennek, meg az asszonyok meg a tanítványok, akkor már azt fogják hirdetni, hogy az Isten Fia él. Nem azt, hogy a te fiad, hanem hogy a te Megváltód él. És a mi számunkra már ez az örömhír, testvérek! Ahogy ennek a férfinak lehet, hogy az volt az örömhír, hogy „a te fiad él”, de sokkal nagyobb öröm volt az a számára, hogy hitt. Azért, mert a fiú majd egyszer úgyis meghalt, de ennek a királyi tisztviselő számára a hite az életet jelentette. A zoé-t jelentette, az örök életet jelentette – „a te fiad él”. Mi meg azt a hírt hallhatjuk, testvéreim, hogy a te Megváltód él. Mi meg azt a hírt hallhatjuk, hogy Jézus él, hogy feltámadt a halálból, hogy legyőzte a halált. Nem az, hogy meggyógyította a betegséget, az egy dolog, azt ez a királyi főember így kapja szinte ráadásként, csak ennek a jeleként, hogy ez valóban igaz, amit ő mond. A mi számunkra a nagy örömhír, az igazi örömhír az, hogy meg vannak bocsátva a bűneink. A mi számunkra az igazi örömhír az, amit itt a terített úrasztala mutat nekünk és jelképez vagy jelez nekünk, hogy abban a pillanatban, mihelyt Jézus Krisztus meghalt a kereszten... Tudniillik, abban az órában, abban a pillanatban, amikor Jézus azt mondta, hogy „a te fiad él”, akkor gyógyult meg, akkor könnyebbedett meg, akkor hagyta el őt a láz. Testvérek, a mi számunkra az az örömhír, hogy abban a pillanatban, mikor

Jézus Krisztus meghalt, a hívőknek a bűnei megbocsáttattak. És a szolgák, akiket Isten küld, amikor én az evangéliumot meghallom, akkor erre fogok visszaemlékezni, hogy abban a pillanatban az én bűneim is el lettek rendezve és meg lettek bocsátva. Abban a pillanatban, amikor Jézus meghalt – ezt mondja Pál apostol a Római levélben, a Galata levélben olyan szépen, olvassátok el és nézzétek meg! A római jog is így gondolkozott, hogy abban a pillanatban, amikor valaki meghal, az öröklés sorsa eldőlt. Pál apostol azt mondja, hogy abban a pillanatban, mielőtt Jézus meghalt, eleget tett a hívők bűneiért és kiengesztelte az Atyát. Hát van ennél nagyobb örömhír?

Testvérek, Isten szeretetének nincs nagyobb jele, mint a Golgota, nincs nagyobb jele, mint a húsvéti nyitott sír, nincs nagyobb jele, mint a kereszt. Az Isten szeretetének nincs nagyobb jele az 1János 2,1-nél, hogy „van Szószólólk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus” – de sok igét idézhetnék még. Hiszed-é ezt? Mert hogyha nem, akkor állj ma az Úr elé, és mondd azt, hogy: – Hitet adj nekem, Uram! Hinni taníts! Hogyha meg hiszed, akkor meg úgy állj az Úr elé, hogy: – Uram, növeljed az én hitemet, hogy a veled való közösségben és áldásokban tudjak gyönyörködni, és a legnagyobb csodádnak és a legnagyobb jelnek azt tekintsem, hogy nekem, az elveszetteknek örök életet adtál, hogy megtartottál, hogy azért jöttél, hogy életem legyen! És még köszönjük meg mindazokat, amit ezen felül adott veled együtt nekünk a mi mennyei Atyánk!

Ezért magasztaljuk és ezért dicsőítsük, mert az örömhír a mi számunkra már nem ez, hogy „a te fiad él”, hanem az, hogy az Isten Fia él, a te Megváltód élő Krisztus! És mi úgy mehetünk innen majd el, testvérek, hogy élő Uram és élő Megváltóm van, akiben van a váltság, a bűnbocsánatom, az örök életem és az üdvösségem. Nincs nagyobb kincsem. Kívánom és kívánja az Úr, hogy ne is legyen ettől!

Imádkozzunk!

Uram, valóban jó lenne, ha ki tudnánk mondani minden helyzetben, minden körülmények között, hogy csak tőled várjuk igaz boldogságunk, és egészen bizonyosak lennénk hit által abban, hogy meg is találjuk. Azért, mert te készítetted a mi számunkra az élő reménységet, te adod nekünk a Jézus Krisztusban való hit által, és még azt a hitet is te munkálod bennünk, amellyel mindezt megragadhatjuk és elvehetjük. Köszönjük, Urunk, hogy minden évszázadban hangzik ez az ige, és köszönjük, hogy tanítasz bennünket is arra, hogy hozzád menjünk, és csak tőled várjunk mindent.

Bocsásd meg, Urunk, a mi hűtlenségünket, amikor tőled is várunk vagy tőled is kérünk, de közben úgy gondoljuk, hogy nekünk is meg kell tenni a magunkét, hogy mi is tehetünk azért valamit. Kérünk, hogy csak azt tegyük, amit te elrendelsz, és amit te megmutatsz nekünk! Bocsásd meg, hogy sokszor valóban korlátozzuk a te hatalmadat, a te erődet, istenségedet, és nem tudjuk azt, hogy Úr vagy ég és föld fölött, és neked semmi nem lehetetlen!

Kérünk azért, hogy a nyomorúság sokakat hadd vezessen el hozzád, Urunk, hadd vezessen igeközelbe, ahol beszélsz hozzájuk, ahol kijelented magadat, hogy megismerjenek „téged, az egyedül igaz Istent” és téged, Úr Jézus Krisztus, aki jöttél a mi váltságunkra és megtartatásunkra.

Kérünk téged, hogy áldd meg életünket, szeretteinket, gyülekezetünket, kicsiket és nagyokat egyaránt!

Kérünk betegeinkért, gyászolóinkért, nehéz körülmények között levőkéért!

Köszönjük, Urunk, hogy minden, ami történik velünk és körülöttünk, az a te akaratodból történik, és köszönjük, hogy mindent a javunkra fordítasz, mert akik Istent szeretik, azoknak valóban minden a javukat szolgálja. Még akkor is, ha pillanatnyilag nem értjük, hogy mit akarsz tanítani nekünk azzal a dologgal, még akkor is, hogyha amiatt pillanatnyilag elkeseredünk.

Te adj nekünk mindig élő reménységet, Urunk, hogy a te szavad igaz és minden cselekedeted hűségese!

Ámen.

196. ének

Debrecen, 1774.

Mond- ja- tok dí- csé- re- tet,
Ke- resz-tyé- nek, az Úr Is- ten- nek,
Szent- sé- ges tisz- te- le- tet
Ad- ja- tok ő ne- vé- nek.

2. Örvendjetez őneki Igaz isteni buzgóságban,
Mert köztetek lakozik Az Anyaszentegyházban.

3. És ő megelégíti Lelketeket lelki kenyérrel;
Biztat ő igéjével Édes ígétivel.

4. Szent, Uram, a te neved, Szent vagy te a magas
mennyekben, Szent vagy és rettenetes Minden nemzet-
ségekben.

5. Tégedet illet, Uram, Mi tiszteletünk, háladásunk,
A mi gyülekezetünk, Ünnepet szentelésünk.

6. Hála légyen tenéked, Hogy megjelentéd te
magadat, Hogy megértettük, Uram, A te akaratodat.

7. Dicséret és dicsőség Légyen tenéked magasság-
ban, Dicséret és tisztesség Az Anyaszentegyházban.

Bártfa, 1593.